

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

—

PRIJE NEGO ŠTO SE KAVA OHLADI

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIK

Zoran Maljković

LEKTOR

Bruno Petriševac

KOREKTOR

Romeo Mihaljević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Marko Jovanovac

TISAK

Grafički Zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, ožujak 2021.

NASLOV IZVORNIKA

Coffee Ga Samenai Uchini

Copyright © 2015 by Toshikazu Kawaguchi
Originally published in Japan as COFFEE GA SAMENAI UCHINI
by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2015.
Croatian language edition copyright ©2021. Croatian translation
rights arranges with Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan
and Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA in
cooperation with PLIMA d.o.o. Branka Čopića 20/8, Belgrade,
Serbia.

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2021.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2104-4

Čip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001088925.

Toshikazu Kawaguchi

Prije nego što se kava ohladi

S njemačkoga prevela
Branka Grubić

PULS

Pogled unatrag otvara put pred nama

Sadržaj

Ljubavnici	9
Bračni par	61
Sestre	107
Majka i dijete	155

Ljubavnici

Ah, zar je već toliko sati? Oprosti, moram ići... promrmljao je muškarac nerazgovijetno, ustao i uzeo torbu.

— Molim...? — rekla je žena. Zbunjeno ga je gledala. Nije izričito rekao: *Gotovo je*. Ali ipak ju je zamolio za *ozbiljan razgovor* — nju, koja mu je već dvije godine bila djevojkom. I sad joj je odjednom dao do znanja da je prihvatio posao u Sjedinjenim Američkim Državama i da će otputovati za nekoliko sati. I bez izgovorenih riječi znala je da *ozbiljan razgovor* vodi ka prekidu. Sada je znala da se uzalud nadala nečemu kao »*Hoćeš li se udati za mene?*«

— Što? — mrzovoljno je upitao muškarac, izbjegavajući njezin pogled.

— Zar ne zaslužujem ni objašnjenje? — uzvratila je onim optužujućim, ljutitim tonom koji je muškarcu bio odbojan.

Kafić se nalazio u podrumu i nije imao prozore. Jedina rasvjeta bilo je šest svjetiljki koje su visjele sa stropa te jedna zidna svjetiljka na ulazu. U prostoriji su stoga uvijek prevladavali sjenoviti tonovi sepije. Nisi mogao reći je li dan ili noć.

Doduše, na zidu su visjela tri velika, antikna sata, ali su oni pokazivali različito vrijeme. Je li to bilo namjerno? Ili samo nisu bili ispravni? Gosti, koji bi došli u kafić po prvi put, začudili bi se i bili su primorani pogledati na vlastiti sat. To je učinio i taj čovjek. Dok je gledao na ručni sat, prstima je trljao mjesto iznad desne obrve, a donju je usnu lagano izbacio van.

Žena je veoma ljutito reagirala na taj izraz lica. — Kakav je to pogled? Jesam li sad ja ta koja pravi probleme? — odjednom je lanula.

— Ne, ja to ne mislim — zbunjeno je odgovorio.

— Jesi, jesi! — bila je ustrajna.

Muk.

Donja usna mu je i dalje bila izbačena, izbjegavao je njezin prodoran pogled i uskratio joj odgovor.

Muškarčevo pasivno ponašanje samo je još jače razljutilo ženu, pa je rekla optužujućim tonom: — Dakle, onda ja to moram izgovoriti?

Uzela je svoju kavu koja se u međuvremenu ohladila. Imala je gorak okus, više nije bila slatka i to joj je još više pokvarilo raspoloženje.

Muškarac je opet pogledao na sat i izračunao koliko mu je vremena ostalo do ukrcavanja. Morao je odmah prekinuti. Ponovno je živčano trljao obrvu.

Shvativši da je vrijeme očito njegova najveća briga, žena je još jače pobješnjela. Uzrujano je odložila šalicu koja je tresnula na tanjurić.

Prepao se od prodornog zvuka. Prste je s obrve pomaknuo prema kosi, već ju je htio čupati. No tada je duboko udahnuo, polako ponovno sjeo na stolicu i pogledao je u oči. Odjednom više nije djelovao onako uzrujano kao prije nekoliko trenutaka.

Muškarčevo se lice doista tako promijenilo da je žena ostala bez riječi. Pogled joj je pao na njegove ruke, prekrížene na krilu.

Muškarac, koji je bio toliko zabrinut zbog vremena, nije čekao da ga žena u njegovoj pratnji ponovno pogleda. — Slušaj... počeo je. To više nije bilo nerazumljivo mrmljanje, sad je govorio jasno i glasno.

No tada ga je žena, čini se, htjela spriječiti da doista izgovori ono. — Zašto jednostavno ne odeš?

Ona je i dalje gledala dolje. Objašnjenje koje je tražila još samo prije nekoliko trenutaka, sada više nije željela čuti.

Muškarac je bio tako zbunjen da je sjedio mirno kao da je vrijeme stalo.

— Sad moraš ići, zar ne? — upitala je uvrijeđeno kao malo dijete.

Pogledao ju je smeteno kao da ne zna o čemu ona govori.

Ona je, čini se, shvatila da su njezine riječi zvučale djetinjasto i neljubazno, odvratila je pogled od njega i ugrizla se za usnu.

On je ustao bez riječi i obratio se posluži za šankom. — Oprostite, molim, htio bih platiti — rekao je. Namjeravao je uzeti račun koji su im donijeli s pićem, ali žena ga je poklopila rukom.

— Ja ću još ostati...

— ... i zato ću ja platiti, htjela je nastaviti, ali onda je on izvukao račun ispod njezine ruke te sa svojom torbom otišao na blagajnu.

— Zajedno, hvala.

— Ali ja sam rekla da ću ja to platiti.

Žena je ispružila ruku prema čovjeku.

No on ju nije ni pogledao, nego je izvadio iz novčanika novčanicu od tisuću jena. — Zadržite ostatak — rekao je pružajući konobarici novac zajedno s računom. Zatim je na trenutak tužno pogledao ženu i izašao iz kafića.

Ding, dong.



— ... i to je bilo prije tjedan dana — Fumiko Kiyokawa završila je svoju priču. Gornji dio tijela tromo je spustila na stol poput balona iz kojeg je izašao zrak. Nekako je uspjela ne proliti kavu koja je bila pred njom.

Konobar i gost za šankom, koji su šutke slušali Fumikin priču, samo su se pogledali. Žena je doista detaljno opisala što se prije tjedan dana dogodilo u kafiću.

Prije nego što je završila školu, Fumiko je već govorila šest jezika. Nakon što je otišla sa sveučilišta Waseda s najboljim ocjenama, počela je raditi u jednoj medicinskoj informatičkoj tvrtki u Tokiju. U drugoj godini rada u poduzeću dali su joj da upravlja mnogim važnim projektima. Bila je pojam mudre žene koja je revno radila na svojoj karijeri.

Danas je nosila uobičajenu radnu odjeću, bijelu bluzu te crnu suknju i kaputić, iz čega se moglo zaključiti da se vraća kući s posla.

Njezina odjeća je, doduše, bila tipična za zaposlenicu u uredu, ali je njezin izgled bio natprosječan. Imala je fine crte lica i male usne, lice joj je bilo kao u pop-zvijezde. Poluduga crna kosa bila je tako sjajna da se činilo kao da ima aureolu. Bilo je lako zamisliti i njezino tijelo ispod odjeće. To je bila prekrasna žena koja je privlačila mnoge poglede, poput modela iz časopisa tiskanog na papiru visokog sjaja.

Fumiko je bila spoj ljepote i inteligencije. Druga je stvar je li ona bila svjesna toga.

Fumiko nije razmišljala o takvim stvarima, živjela je samo za svoj posao. No to nikako nije značilo da nije bila u vezama. Ali one joj nisu bile važne koliko i posao. Fumiko je bila jako zadovoljna svojim radnim mjestom. — Moj posao je moj dečko — govorila je, a odbila je već mnoge muškarce, kao da otresa prašinu s rukava.

Čovjek se zvao Goro Katada. On je bio računalni tehničar te kao i Fumiko radio u medicinskoj tvrtki koja nije bila tako velika. Bio je tri godine mlađi od nje. Upoznali su se prije dvije godine preko jednog klijenta, na čijem su projektu oboje radili. Točnije rečeno, bio joj je dečko.

Jer prije tjedan dana Goro ju je zamolio za *ozbiljan razgovor*. Na sastanak je došla u otmjenom blijedoružičastom kostimu, laganom ogrtaču bež boje i bijelim štiklama. U tome je sigurno pobudila poglede svih muškaraca na putu do kafića. No takav izbor odjeće bio je neuobičajen za Fumiko. Kao radoholičarka je prije veze s Gorom posjedovala samo odijela s hlačama. Nosila ih je i na sastanke s Gorom — na koncu konca, najčešće su se i sastajali nakon posla.

No kad je Goro nagovijestio »ozbiljan razgovor«, ona je mislila da je riječ o nečem važnom pa je stoga, puna očekivanja, kupila novu odjeću.

Kad su stigli pred kafić, vidjeli su da je zatvoren zbog nepredviđenih okolnosti. Veliko razočaranje za Fumiko i Goroa, budući da je taj kafić sa svojim diskretnim kutovima za sjedenje bio idealan za povjerljiv razgovor.

Tražeci drugo prikladno mjesto, otkrili su mali natpis u jednoj mirnoj sporednoj ulici. Kako se kafić nalazio u podrumu, nisu mogli zaviriti u njega, no Fumiko je privuklo ime iz teksta pjesme koju je rado pjevala dok je bila dijete. Odlučili su ući i vidjeti kako je unutra.

Fumiko je već na ulazu požalila zbog svoje odluke. Prostor je bio manji nego što su očekivali, a moglo se sjediti za šankom ili za stolovima. U kafiću nije bilo mjesta za više od devetero gostiju, troje za šankom i šestero za stolovima za dvije osobe.

»Ozbiljan razgovor«, koji je čekao Fumiko, morat će voditi tiho, tako da ostali gosti ne čuju. Drugi nedostatak bilo je slabo svjetlo boje sepije iz nekoliko svjetiljki — to uopće nije bilo po njezinu ukusu.

Mjesto za mutne poslove...

To je bio Fumikin prvi dojam o kafiću. Živčana i previše svjesna okruženja, sjela je za slobodan stol. Osim njih, u kafiću je bilo još troje gostiju i jedna konobarica.

Žena u bijeloj haljini kratkih rukava sjedila je za najudaljenijim stolom u prostoriji i čitala knjigu. Za stolom kod ulaza sjedio je muškarac koji je izgledao tupo; pred njim na stolu nalazio se otvoren časopis o putovanjima, a on je zapisivao nešto u notes. Žena za šankom imala je na sebi kratku svjetloružičastu jaknu i zelene tajice. Preko naslona njezine stolice bila je prebačena jakna bez rukava kimono kroja. Kosa joj je bila namotana na vikler. Iz nekog razloga samo je ona nakratko pogledala nove goste i pritom se široko osmjehnula. Dok su Fumiko i Goro razgovarali, ona bi povremeno uputila primjedbu konobarici za šankom i neuljudno se smijala.



Nakon što je poslušala Fumikino objašnjenje, žena za šankom je rekla: — Razumijem...

Što uopće nije bilo tako, ali je mislila da je to primjeren odgovor. Ona se zvala Yaeko Hirai, bila je stalan gost kafića

i te je godine navršila trideset godina. Držala je bar u blizini, a prije posla uvijek je navraćala na šalicu kave. Danas je opet imala viklere u kosi, ali i prilično oskudan žuti top, svjetlo-crvenu mini-suknju i ljubičaste tajice. Sjedila je prekrštenih nogu na stolici za šankom i slušala Fumiko.

— To je bilo prije tjedan dana. Sjećate se, zar ne?

Fumiko je ustala i pogledala konobaricu za šankom pravo u oči.

— Hmm... da? — ona je bezvoljno odgovorila izbjegavajući Fumikin pogled.

Konobarica se zvala Kazu Tokita i bila je vlasnikova rođakinja. Studirala je na umjetničkoj akademiji, a u kafiću je zarađivala malo novca. Imala je lijepo lice, svijetlu kožu i uske bademaste oči, ali nije bila ništa naročito. Imala je lice kojeg se već nakon nekoliko minuta više ne možeš sjetiti. Ukratko, bila je neugledna i nije zračila ničim posebnim. Nije imala ni mnogo prijatelja. Ne može se reći da joj je to smetalo — međuljudski odnosi su za Kazu bili naporni i zamorni.

— Dakle... što je s njim? Gdje je on sada? — upitala je žena s viklerima. Igrala se šalicom u ruci i nije djelovala osobito zainteresirano.

— U Americi — odgovorila je Fumiko napuhavši obraze.

— Vaš se dečko, dakle, odlučio za posao? — Hirai je upitala kao usput. Imala je dar da odmah prodre u bit stvari.

— Ne, to nije točno! — pobunila se Fumiko i otvorila oči.

— Hm? Ali je ipak otišao u Ameriku, zar ne? — Hirai ju nije mogla pratiti.

— Zar niste razumjeli što sam rekla? — strogo je upitala Fumiko.

— Koji dio?

— Žena u meni htjela je povikati »Nemoj ići!«, ali sam bila previše ponosna.

— Malo žena bi to priznalo! — Hirai se počela smijati, naslonila se, izgubila ravnotežu i zamalo nije pala sa stolice.

Fumiko se nije obazirala na to. — Ali razumijete to, zar ne? — upitala je konobaricu koja je tražila za što bi se uhvatila.

Ona se pak pretvarala kao da malo razmišlja. — Zapravo, vi kažete da niste htjeli da on ode u Ameriku, je li to točno? — na kraju je iskreno upitala. I konobarica je brzo prešla na stvar.

— Da, zapravo je tako... ali...

— Vas je doista teško razumjeti — žena s viklerima veselo je odgovorila na Fumikino zamuckivanje. Sama bi u takvim okolnostima sigurno briznula u plač. — Nemoj ići! — vikala bi. To bi, naravno, bile krokodilske suze. Suze su ženino oružje. Bar je tako mislila Hirai.

Fumiko se okrenula prema Kazu, konobarici. Njezine su oči blistale. — Htjela bih da me vratite tjedan dana unatrag! — ozbiljno je zamolila.

Žena s viklerima prva je odgovorila na molbu koja je zvučala apsurdno. — Želi se vratiti u prošlost, kaže... — rekla je konobarici podigavši obrve.

Ova je promrmljala osjećajući se nelagodno: — Doista...

Prije nekoliko godina kafić se donekle proslavio zahvaljujući jednoj suvremenoj legendi. Govorilo se da može vratiti ljude u prošlost. Fumiko takvo što nije zanimalo, pa je to potpuno zaboravila. Odlazak u kafić prije tjedan dana bio je puka slučajnost. No sinoć je gledala emisiju na televiziji, u kojoj je voditelj govorio o »suvremenim« legendama i onda se odjednom sjetila kafića. *Kafić koji vas vraća u prošlost*. To je bilo sve čega se mogla sjetiti, ali tu je rečenicu dobro zapamtila.

Ako otputujem u prošlost, možda ću moći sve ispraviti. Možda ću moći još jednom razgovarati s Gorom. Ta joj se neostvariva želja stalno vrtjela po glavi. A onda odjednom više nije mogla jasno razmišljati.

Sutradan ujutro otišla je bez doručka na posao. Nije se mogla usredotočiti na ono što radi, samo je sjedila i brojala minute. *Samo želim biti sigurna.* Fumiko je htjela to otkriti što prije — ni sekundu kasnije. Jedna lakomislena pogreška na-dovezivala se na drugu. Ona je bila tako vidno rastresena da ju je jedan kolega pitao osjeća li se dobro. Navečer Fumiko više uopće nije mogla razumno razmišljati.

Kako bi došla od tvrtke do kafića, Fumiko se morala voziti trideset minuta podzemnom željeznicom. Posljednje metre je gotovo pretrčala. Bez daha je uletjela u kafić i počela preklinjati Kazu, a da je prethodno nije ni pozdravila: — Molim vas, pošaljite me natrag u prošlost!

Puna nade obratila se Kazu i Hirai, ali ju je reakcija dviju žena obeshrabrila.

Hirai je uzbuđenu ženu gledala s osmijehom od uha do uha, dok je Kazuino lice ostalo bezizražajno kao da je to uopće ne zanima.

Bude li se ovdje doista moglo putovati u prošlost, kafić će sigurno popucati po šavovima. No jedini su gosti bili žena u bijeloj haljini, muškarac s časopisom o putovanjima te Hirai. Naravno, tu je bila i konobarica Kazu — sve točno onako kao i prije tjedan dana.

— Ali ovdje je moguće vratiti se u prošlost, zar ne? — uplašeno je pitala Fumiko.

Možda je trebala početi s tim pitanjem. No sad je za to bilo prekasno. — Dakle, je li to moguće ili nije? — uporno je nastavila prodorno gledajući Kazu za šankom.

Ova ni dalje nije htjela pogledati Fumiko. — Hmm... neodlučno je izustila na kraju.

No Fumiko je to bilo dovoljno, oči su joj ponovno zablistale. Nije čula da je rekla »Ne«. Odjednom je postala silno razdragana. — Molim vas, pošaljite me natrag!

Molila je tako usrdno da se činilo kako će preskočiti šank.

— I što ćete onda učiniti? — hladno je upitala žena s viklerima između dva gutljaja mlake kave.

— Ispravit ću sve — ozbiljno je odgovorila Fumiko.

— Razumijem... — odgovorila je žena i slegnula ramenima.

— Molim vas! — preklinjala je Fumiko povišenim glasom; riječi su odzvanjale kafićem.

Pomisao da se uda za Goroa javila joj se tek nedavno. Te godine navršila je dvadeset osam godina, a njezini roditelji, koji su živjeli u Hakodateu, često su je ispitivali: — Zar još nisi upoznala nekog simpatičnog muškarca?

U posljednje vrijeme njihova su pitanja postala sve dosadnija nakon što se prošle godine udala njezina sestra koja je imala dvadeset pet godina. Osim sestre, Fumiko je imala i dvadesettrogodišnjeg brata koji se oženio ženom iz mjesta, koja je neplanirano ostala trudna. Sada je još samo Fumiko bila neudana.

Do sada se nije žurila s tim, no nakon vjenčanja mlađe sestre počela je razmišljati malo drukčije. Čak je mogla zamisliti brak s Gorom.

Hirai je izvadila cigaretu iz torbice s uzorkom leopardova krzna. — Možda bi joj trebala dobro objasniti? — rekla je poslovno dok je palila cigaretu.

— Zacijelo bih trebala — bezizražajno je odgovorila Kazu kad je obišla šank i stala pred Fumiko. Suosjećajno ju je gledala, onako kao da želi utješiti nekakvo dijete. — Dobro me slušajte, u redu?

— Kako molim? — Fumiko se ukočila.

— Točno je, možete se vratiti u prošlost. Ali...

— Ali?

— Ali nećete moći promijeniti sadašnjost, bez obzira koliko silno budete to željeli učiniti.

Sadašnjost nećete moći promijeniti. Fumiko uopće nije bila pripremljena za to i jedva je to mogla prihvatiti. — Kako molim? — ponovila je bez razmišljanja.

Konobarica je mirno nastavila. — Čak i kad budete u prošlosti i svojem... ah... prijatelju, koji je otišao u Ameriku, kažete što osjećate...

— Čak i ako mu kažem što osjećam?

— Nećete moći promijeniti sadašnjost.

— Doista neću moći?

Fumiko je poklopila uši jer nije htjela čuti istinu.

Ali Kazu se nije dala zbuniti. — Ništa neće promijeniti to što je otišao u Ameriku.

Fumiko je počela drhtati cijelim tijelom, no konobarica je nastavila, govoreći ljubazno ali neumoljivo.

— Čak i ako otputujete u prošlost i otvorite mu srce i zamolite ga da ne ide u Ameriku, to neće promijeniti sadašnjost.

Fumiko je grubo odgovorila na Kazuine teške riječi. — Ali nije li to bit svega toga, zar ne? — rekla je glasno i izazovno.

— Smirite se... ne ubijajte glasnika — ubacila se žena s viklerima u kosi. Povukla je dim cigarete te pokazala da nije previše iznenađena Fumikinim ponašanjem.

— Zašto? — Fumiko je upitala konobaricu, a oči su je preklinjale da joj odgovori.

— Zašto? To vam mogu reći — počela je Kazu. — Zato što je tako propisano.

U filmu ili u romanu, u kojima je riječ o putovanju kroz vrijeme, obično kažu: *Ne čini u prošlosti ništa što može utjecati na sadašnjost*. Na primjer, spriječiti vlastiti roditelje da se upoznaju i vjenčaju značilo bi izbrisati vlastito rođenje, a time i samoga sebe.

Tako je bilo u većini priča o putovanju kroz vrijeme koje je Fumiko poznavala, pa je zbog toga vjerovala u zakon: *Ako promijeniš prošlost, promijenit će se i sadašnjost*. Baš zbog toga htjela je još jedanput doživjeti sastanak otprije tjedan dana i dati novi smjer događajima... no taj se san upravo raspao.

Htjela je dobiti zadovoljavajuće objašnjenje za to nemoguće pravilo. *Ako se vratiš u prošlost, ne možeš učiniti ništa kako bi promijenio sadašnjost*. A Kazu je na to samo rekla: — Zato što je tako propisano.

Možda ni ona nije razumjela zašto je to tako. Njezino bezizražajno lice ukazivalo je na to.

Činilo se da Hirai uživa u Fumikinoj bespomoćnosti. — Tja, nisi imala sreće — rekla je i s užitkom otpuhнула dim cigarete. Tu primjedbu pripremila je još dok je Fumiko pričala svoju priču i otada je čekala priliku da je izusti.

— Ali... zašto?

Fumiko kao da više nije imala ni trunku snage. Kad je bespomoćno spustila glavu na stol, odjednom se nečeg sjetila. Jednom je u nekakvom časopisu čitala članak o tom kafiću, a naslov je glasio *Istina o »Kafiću za putovanje kroz vrijeme« — suvremena legenda*. To je bio glavni sadržaj.

Kafić se zvao Funiculi Funicula i proslavio se dugačkim redovima gostiju koji su dolazili zbog čarobne stolice. No nisi mogao na to natjerati nikoga tko se nije doista htio

vratiti u prošlost. Razlog tomu bila su veoma zahtjevna pravila kojih se trebalo pridržavati pri putovanju kroz vrijeme. Prvo pravilo glasilo je: *U prošlosti možeš sresti samo one ljude koji su također bili u kafiću.* Zbog toga je već mnogima bilo onemogućeno putovati u prošlost. Drugo pravilo glasilo je: *U prošlosti ne možeš učiniti ništa što bi utjecalo na ishod priče u sadašnjosti.* Vlasnike kafića pitali su što je razlog tom pravilu, ali oni nisu mogli dati odgovor.

Budući da autor članka nije našao nikoga tko je uz pomoć čarolije još jednom doživio ono što je prošlo, nije bilo jasno je li takvo što uopće moguće. A kad bi i bilo, cijeli pothvat doima se besmislenim jer nisi mogao utjecati na sadašnjost.

Članak je završio zaključkom da je ta suvremena legenda očaravajuća, ali se ne može reći zašto je uopće nastala. Osim toga, bila su spomenuta još neka pravila koja se moraju poštivati na putovanju kroz vrijeme, ali ih autor nije obrazlagao.

Žena s uvojcima sjela je za stol nasuprot Fumiko i živahno joj objasnila ostala pravila. Očajna žena i dalje je gornjim dijelom tijela gotovo ležala na stolu, pogleda usmjerena u posudu sa šećerom (zašto kafić ne koristi kocke šećera?) i pozorno slušala.

— Pravila nisu jedina stvar. Postoji samo jedno mjesto za sjedenje, s kojeg možeš otputovati u prošlost. Dok ondje boraviš, ne smiješ ustati sa stolice. Što je ono još bilo? — Hirai je upitala konobaricu, prstima odbrojavajući pravila.

— Postoji vremensko ograničenje — odgovorila je Kazu te oborena pogleda nastavila brisati čašu. Spomenula je to onako usput, kao da govori sama sebi.

— Vremensko ograničenje? — ponovila je Fumiko i digla glavu. Konobarica se blago nasmiješila i kimnula.

Žena s viklerima udarila je o stol. — A unatoč tomu svi se žele vratiti u prošlost, i nakon što su čuli pravila.

Činilo se da uživa u svemu tome, osobito promatrajući Fumiko. — Prošlo je mnogo vremena otkad smo ovdje imali gosta kao što ste vi — nekoga tko je bezuvjetno želio otputovati u prošlost.

— Hirai... — opomenula ju je konobarica.

— Život se čovjeku ne prikazuje na srebrnom pladnju. Jednostavno se prepustite — izlanula je žena s viklerima i činilo se da hoće reći još nešto.

— Hirai... — ponovila je Kazu malo odlučnije.

— Ne... ne, trebali bismo to sada objasniti jednom zauvijek. Zar ne? Ha! — Hirai se počela glasno smijati.

No Fumiko je bilo dosta svega. Ponovno je ostala bez snage pa je spustila glavu na stol.

Tada se začuo glas.

— Mogu li dobiti još jednu kavu, molim? — rekao je muškarac koji je sjedio kod ulaza i čitao časopis o putovanjima.

— Stiže — odgovorila je konobarica.

Ding, dong.

— Dobar dan.

Kazuin glas odjeknuo je kafićem.

Ušla je žena, na sebi je imala pletenu vestu bež boje, a ispod nje kratku svjetloplavu haljinu, purpurno crvene tenisice i bijelu torbu. Imala je svijetlu kožu i krupne oči koje su blistale kao u mlade djevojke.

— Zdravo, Kazu.

— Sestrice! Zdravo!

Kei Tokita, koja je također ušla u kafić, zapravo je bila supruga njezina bratića, ali Kazu ju je unatoč tomu zvala sestricom.

— Trešnje su zacijelo već ocvale — rekla je Kei smiješeći se i bez žaljenja.

— Da, grane drveća već su sasvim gole — uljudno je odgovorila Kazu, ali ta se uljudnost razlikovala od one kojom se obraćala gostima. Glas joj je zvučao tiše i nježnije.

— Dobra večer — rekla je žena s viklerima, nakon što se vratila za šank; očito se više nije imala volje smijati Fumikinom jadu. — Gdje si bila? — upitala je.

— U bolnici.

— Zašto? Na rutinskom pregledu?

— Da.

— Malo si crvena u licu.

— Da, dobro mi je.

Kei je primijetila nepoznatu ženu koja dopola leži na stolu te nakrenula glavu u znak pitanja. Konobarica je samo kratko kimnula, nakon čega je Kei otišla iza šanka.

Ding, dong.

Odmah nakon što je Kei otišla u stražnju prostoriju, jedan je muškarac provirio kroz ulazna vrata, pri čemu se morao sagnuti kako ne bi udario glavom o dovratnik. Preko kuharske odjeće, koja se sastojala od bijele košulje i crnih hlača, nosio je laganu jaknu. U desnoj ruci zveckao mu je veliki snop ključeva. Čovjek se zvao Nagare Tokita i bio je vlasnik kafića.

— Dobra večer — pozdravila ga je konobarica.

Nagare je kimnuo u znak pozdrava, a pogled iz njegovih uskih bademastih očiju skrenuo je na muškarca s časopisom o putovanjima.

Kazu je otišla u kuhinju po vrč za kavu i napuniti Hirainu šalicu koju je šutke podigla, promatrajući pritom vlasnika kafića, poduprvši se laktom na šank.

Vlasnik kafića zastao je pred gostom koji je bio zadubljen u svoj časopis. — Fusagi — rekao je nježno.

Čovjek se u prvi mah nije osvrnuo na to, kao da nije čuo svoje ime. Zatim je polako pogledao u Nagarea.

Ovaj je uljudno kimnuo i rekao: — Zdravo.

— Oh, zdravo — bezizražajno je odgovorio Fusagi, tako da se nije moglo zaključiti je li prepoznao vlasnika kafića. Zatim se opet posvetio časopisu.

Nagare ga je promatrao još jedan trenutak, a onda je pozvao Kazu u kuhinju.

— Što se dogodilo? — upitala je konobarica pojavivši se na kuhinjskim vratima.

— Nazovi Kohtake, molim te.

Kazu ga je upitno pogledala.

— Ona ga je tražila — objasnio je vlasnik kafića, zatim je ponovno pogledao Fusagija koji je i dalje čitao svoj časopis.

Tada je Kazu shvatila što joj je htio reći. — Oh... naravno — odgovorila je. Nakon što je napunila Hirainu šalicu, izgubila se u stražnjoj prostoriji kako bi obavila telefonski razgovor.

Vlasnik kafića je otišao iza šanka i uzeo čašu s police te usput ispod oka pogledao Fumiko koja je i dalje dopola ležala na stolu. Iz hladnjaka ispod šanka izvadio je pakiranje soka od naranče, napunio čašu i ispio je. Zatim je otišao u kuhinju kako bi oprao čašu. Malo poslije čuo je kako netko lupka noktima po šanku. Nagare je znatiželjno pogledao u kafić.

Žena s viklerima u kosi dala mu je znak prstima da dođe bliže, on ju je poslušao i krenuo prema njoj, dok mu je s ruku još kapala voda. Nagnula se prema njemu.

— Kako je bilo? — upitala je šaptom, dok je vlasnik kafića tražio kuhinjski papir.

— Hmm... samo je promrmljao. Možda je to bio odgovor na pitanje, možda je samo bio frustriran zato što nije našao kuhinjski papir.

Žena s viklerima u kosi još je više spustila glas. — Kakvi su rezultati testa?

Umjesto odgovora Nagare se počeo nositi.

— Loši? — zabrinuto je upitala Hirai.

Vlasnik kafića nije promijenio izraz lica. — Na temelju nalaza odlučili su da ne mora ostati u bolnici — rekao je na kraju tiho, kao da govori sam sebi.

Hirai je uzdahnula tako da se gotovo nije ni čulo. — Razumijem... — rekla je te bacila pogled u stražnju prostoriju u kojoj se nalazila njegova žena.

Kei je rođena sa slabim srcem. Veći dio života provela je u bolnici, u nekoliko navrata. No budući da je bila dobre i bezbrižne naravi, Kei se smiješila i onda kad bi joj bilo loše. Hirai je to znala i zbog toga se raspitivala kod Nagarea.

On je napokon našao kuhinjski papir i obrisao ruke. — Kako si ti, Hirai? Sve u redu? — upitao je.

Hirai nije znala na što točno smjera, pa ga je pogledala razrogačenim očima. — Na što misliš? — upitala je.

— Tvoja te sestra često posjećivala, zar ne?

— Ah. Da, jest — suzdržano je odgovorila Hirai lutajući pogledom po kafiću.

— Tvoji su roditelji imali hotel, je li tako?

— Da, tako je.

Nagare nije o njoj znao mnogo, ali je čuo da je Hiraina sestra upravljala hotelom, nakon što je Hirai otišla od kuće.

— Tvojoj je sestri to sigurno bilo teško, jer je bila sama.

— Nije, ona se dobro snalazi u tome. Posao joj leži.

— Ipak...

— Otada je prošlo mnogo vremena. Ja se više ne mogu vratiti kući — oštro ga je prekinula Hirai. Iz torbe s leopardovim uzorkom izvadila je veliki novčanik. Bio je tako velik da je više nalikovao na rječnik nego na novčanik. Užurbano je tražila sitan novac.

— Zašto ne?

— Čak i kad bih se vratila kući, ne bih bila od velike pomoći — odgovorila je Hirai i nakrenula glavu usiljeno se osmjehnuvši.

— Ali...

Nagare je htio reći još nešto.

— Bilo kako bilo, hvala za kavu. Sad moram ići — kratko je obznanila Hirai. Stavila je novac na šank, ustala i izašla iz kafića tako žurno kao da bježi od razgovora.

Ding, dong.

Vlasnik kafića uzeo je kovanice i na tren pogledao ženu koja je napola ležala na stolu, no činilo se da ga ne zanima. Prevrtao je kovanice u svojim velikim dlanovima.

— Hej, braco... — Kazu je provirila glavom kroz kuhinjska vrata. Tako je zvala Nagarea, iako joj je bio bratić.

— Što je?

— Sestrica te zove.

Vlasnik kafića još jednom je pogledao sve goste i rekao: — Dolazim. Zatim je stavio kovanice Kazu u ruku.

— Kohtake je rekla da odmah dolazi — obavijestila ga je konobarica.

Nagare je kimnuo u znak odgovora na tu informaciju. — Pobrini se za kafić, u redu? — zamolio je Kazu i otišao u stražnju prostoriju.

— Nema problema.

Jedini gosti i dalje su bili žena koja u bijeloj haljini, koja čita, Fumiko koja je u očaju klonula nad stolom, te Fusagi koji je pravio bilješke te i dalje čitao časopis o putovanjima, koji se otvoren nalazio pred njim na stolu. Nakon što je konobarica stavila kovanice u blagajnu, maknula je Hirainu šalicu. Jedan od tri stara sata na zidu zakucao je pet puta, duboki zvuk koji odzvanja.

— Kavu, molim.

Čovjek s časopisom o putovanjima podigao je šalicu i zamolio da mu natoče još jednu, nakon što je već popio dvije.

— Oprostite... odmah stiže! — doviknula je Kazu, primijetivši svoj propust te odjurila u kuhinju. Vratila se sa staklenim vrčem punim kave.



— Čak i to bi bilo u redu — promrmljala je Fumiko u površinu stola.

Kazu ju je promatrala ispod oka dok je točila kavu čovjeku s časopisom o putovanjima.

— Čak bih i s tim mogla živjeti.

Fumiko se odjednom uspravila na stolici. — U redu je, ako se ništa ne promijeni. Sve može ostati tako kako je sada.

Naglo je ustala sa stolice i krenula prema Kazu, prišavši joj malo preblizu. Konobarica je oprezno stavila kavu pred čovjeka i smrkнула se, odmaknuvši se za nekoliko koraka. — Da, molim? — službeno je upitala Fumiko.

— Pošaljite me tjedan dana unatrag!

Činilo se da više nije imala nikakvih dvojba. U njezinu glasu nije bilo ni traga nesigurnosti, to je prije bilo uzbuđenje

zbog mogućnosti da još jednom doživi prošlost. Nosnice su joj podrhtavale od žurbe.

— Eh... — ali Fumikino zapovjedničko ponašanje izazivalo je u konobarici nelagodu, pa je ona hitro potražila utočište iza šanka. — Ima još jedno važno pravilo... — rekla je.

Fumiko je začuđeno digla obrve. — Kako, molim... ima još pravila? — povikala je.

Možeš se sastati samo s onima koji su također bili u kafiću. Na sadašnjost se ne smije utjecati. Samo s određene stolice možeš otputovati u prošlost, i ne smiješ ustajati s nje. I, postoji vremensko ograničenje. Fumiko je na prste nabrojila sva pravila i nakon svakog se sve više uzrujavala.

— To je vjerojatno najproblematičnije.

Fumiko su i dosadašnja pravila dojadila. Spoznaja da postoji još jedno, *veoma problematično*, umalo joj nije slomila srce. No ona se ugrizla za usnu. — Ako je tako... zacijelo se ništa ne može promijeniti. Nastavite govoriti — zatražila je, prekrížila ruke i kimnula Kazu kako bi naglasila svoju odluku.

Konobarica je udahnula kao da želi reći »Pa dobro« i odnijela stakleni vrč natrag u kuhinju.

Fumiko je duboko udahnula ne bi li se smirila.

Njezina prava namjera bila je vratiti se u prošlost ne bi li Goro nekako odgovorila od odlaska u Ameriku. Ako mu prizna da ne želi da on ode u inozemstvo, Goro to možda neće učiniti. Iako je to zapravo bila ucjena. Bude li sve prošlo dobro, oni se na kraju možda neće ni rastati. U svakom slučaju, u početku se htjela vratiti u prošlost *kako bi utjecala na sadašnjost*.

No, ako to ne bude bilo moguće, Goro će otići u Ameriku i rastati se od nje — kao i do sada. Ipak, Fumiko

je očajnički željela to učiniti — jednostavno da još jednom doživi susret. Misli su joj se vrtjele još samo oko čistog čina putovanja u prošlost, htjela je svakako vlastitim tijelom iskusiti taj fantastičan fenomen. Nije znala je li to dobro ili loše. *Možda je dobro, a kako bi i moglo biti loše* — uvjeravala se. Još jednom je duboko udahnula. Gledala je ozbiljno poput optuženika koji čeka presudu.

— U prošlost se može putovati samo ako se sjedi na određenoj stolici u ovom kafiću — dala je do znanja konobarica kad se vratila za šank.

Fumiko je odmah odgovorila. — Da, znam to. Kamo trebam sjesti? — upitala je razdražljivo i tako brzo pogledala uokolo po prostoriji da se gotovo moglo čuti kako okreće glavu.

Kazu je pogledala prema ženi u bijeloj haljini.

Fumiko je pratila njezin pogled.

— To je ta stolica — tiho je rekla konobarica.

— Ova tu? Na kojoj sjedi ona žena? — šapćući je upitala Fumiko preko šanka dok je Kazu i dalje gledala u ženu u bijeloj haljini.

— Da — odgovorila je.

Prije nego što je to izgovorila do kraja, Fumiko je već krenula prema čarobnoj stolici.

Žena u bijeloj haljini djelovala je tako kao da joj sreća nikad nije bila sklona. Njezina svijetla, gotovo prozirna koža, bila je prava suprotnost crnoj kosi. Doduše, već je bilo proljeće, ali je još bilo prehladno za голу kožu. Žena je ipak bila u kratkim rukavima, a činilo se da nema uza se ni jaknu. Fumiko je imala osjećaj da s njom nešto nije u redu. No sad se nije mogla baviti time. — Oprostite, molim vas, bi li vam smetalo kad bismo zamijenile mjesta? — upitala

je pokušavajući prikriti uzbuđenje. Zapravo je mislila da je ljubazno zamolila ženu, ali ona uopće nije ništa čula. To je bilo čudno. Rijetko kad je netko toliko zaokupljen knjigom da se potpuno isključi iz okoline. Sigurno je i ovo takav slučaj. Pokušala je ponovno. — Halo? Čujete li me?

Žena u bijeloj haljini nije odgovorila.

— Uzalud trošite vrijeme.

Fumiko se iznenadila kad je iza sebe čula Kazuin glas. Pitala se što li je konobarica time htjela reći. *Uzalud trošite vrijeme.*

Ja sam samo htjela s njom zamijeniti mjesto. Zašto uzalud trošim vrijeme? Zato što sam je uljudno pitala? Čekaj malo... zar postoji još kakvo pravilo? Moram li se i njega pridržavati? Ako moram, onda bi mi trebala reći nešto korisnije od toga da uzalud trošim vrijeme...

Fumiko je grozničavo razmišljala i na kraju nevino upitala: — Zašto?

Konobarica je pogledala Fumiko u oči. — Zato što je ta žena... duh — odgovorila je veoma ozbiljno. Nije zvučalo kao da laže.

Fumikine su se misli opet zbrkale.

Duh? Pravi duh koji uzdiše i odjekuje? Onaj koji ljeti boravi ispod žalosne vrbe? Možda nisam dobro čula. Ali što je drugo mogla reći?

I ponovno je mogla svoju pomutnju izraziti samo jednom riječju. — Duh?

— Da.

— Šalite li se samnom?

— Ne, ozbiljno, ona je duh.

Fumiko je ostala bez riječi. I bila je sretna što ne mora razmišljati o tome postoji li uopće takvo što. No nije joj